

Mirar la gent gran

Persones de setanta anys trepitjaran per primera vegada un escenari al Mercat de les Flors

Sec on seuria el públic. Estic en un assaig, al Mercat de les Flors, de l'espectacle *Sobre la bellesa* (<https://mercatflors.cat/espectacle/sobre-la-bellesa/>). Avis i àvies que no han actuat mai en un escenari hi surten en fila índia. M'impresiona: un senyor avança coix. Una senyora, que després em dirà que té 85 anys, estira els braços i, amb una flexibilitat que no tinc ni jo, es toca els peus. N'hi ha que es mouen poquíssim i dibuixen una forma lenta en l'aire. Una dona corre. Ara fan figures, i semblen escultures de vidre. Sota el coixí del piano, m'ho miro.

"El que va coix era sabater, un altra, editora de llibres, ella, cangur de nens. N'hi ha de rics i de molt pobres. Venen de Barcelona, de Vilafranca. Els cossos de la gent gran no estan mai a escena ni a la vida pública ni a la publicitat. No els mirem gaire, i vam pensar: hi ha una bellesa que pertany a la vellesa. Vam fer un càsting, s'hi van presentar setanta persones, i primer tenien a partir de seixanta-cinc anys, però després ho vam intentar acotar a setanta cap amunt". M'ho explica Tomàs Aragay, el director. Per què com més grans millor? "Perquè els cossos tenen més memòria: com més anys, més arrugues, més històries al darrere, més dificultats. Quan surten gairebé sense fer res, els seus cossos ens estan explicant moltes coses".

Les tecles del piano els marquen el tempo. La melodia, el to: no hi ha dramatisme, ni nostàlgia: el ritme camina, serè, cap a un lloc desconegut. "No ens podem moure igual als vint que als vuitanta. Però als vuitanta ja sabem qui som". Seria la bellesa del declivi? "Sí, i forma part de la

vida: ho mostrem d'una forma crua, sense exagerar-ho ni posar-hi sentimentalismes: tal com és. La funció s'està a punt d'acabar. Una senyora ve cap a mi i em diu una frase en hebreu mirant-me fixament als ulls, li aguanto la mirada i ella se'n va i de tant en tant es gira per si encara hi soc. Una altra, de rínxols pèl-rojos, passa per davant meu, amb una elegància antiga i seductora, i m'interroga de coses profundes sense dir-me res. Un senyor camina ràpid cap a mi, m'encercla el contorn del cos amb les mans i n'expulsa alguna cosa, i m'agrada creure'm que és aquella energia enrarida que no vull dins meu. Un altre, com si passegés per un bulevard, dona les claus d'un cotxe a l'assistent de direcció, la Sofia Asencio, i se'n va. És un exercici lliure en què cadascú ha de sortir i saludar el públic a la seva manera. Me'ls miro: sí que tots són diferents, però comparteixen una cosa: l'aplom dels anys.

S'acaba l'assaig. M'agradaria parlar amb algú. Només queda la solista, que ha de repassar el seu acte. Espero que acabi i em porta al camerino. Es diu Mercè, i d'entrada ja em situa: «Vivíem des de feia trenta-nou anys en un pis molt gran de l'Eixample, antic, fosc, per reformar, i ens anaven pujant el lloguer. Hem anat a viure al Carmel, en un pis de cinquanta-cinc metres quadrats i amb molta claror. Aquest canvi, sumat a que el meu marit s'ha jubilat i està tot el dia a l'ordinador, m'estava afectant. La meua filla estava preocupada: "Apunta't aquí, va!" Quan em van cridar i, a sobre, per fer el solo, vaig pensar: "On m'he posat?"» M'ho explica mentre es va canviant les sabates. De què et serveix això? "És com una teràpia per treure tot el que tens guardadet: en el meu cas, que he tingut un problema als pulmons i a les cataractes, la tristesa. A part que et relaciones amb gent de la teva generació, i s'ha creat una mena de química".

Abans parlava amb el director de com el cos va canviant amb el pas del temps, com ho vius? «Superbé. Mai m'ha sabut greu fer-me gran. Quan se'm va aturar la regla vaig dir: "Buf, quina sort". Quan parlo amb gent jove els dic: "No us faci pas por fer-vos grans". No tiraria mai enrere. A vegades s'idealitza això de ser jove, però també passes crisis: de què treballaré, els nòvios, els fracassos, la criança dels fills, els conflictes existencials. Quan ets gran ho portes tot millor». Les limitacions les acceptes? "Sí, em vaig trencar la ròtula fa vuit anys i quan em vaig treure el guix vaig pensar: «Ja no tornaré a doblegar mai més la cama». Si hagués passat, ho hagués assumit. Ni em maquillo, ni em tenyeixo els cabells: soc com soc i accepto i respecto el pas del temps. Què en trauràs de dir no em vull fer gran si t'hi faràs igualment? Em baso en una cosa que vaig llegir d'un escriptor: «Els nens són la poesia, els joves tenen la raó, i els grans, l'actitud»".

Se'n va i li desitjo sort. A vegades penso tot el que hi ha darrere d'una persona de vuitanta, de noranta anys. Quantes vides dins d'una vida, quants tornar a començar, quantes il·lusions, esperes, adeus, amors, amics, quantes coses deus arribar a aprendre i a tornar a aprendre? Quantes coses hi ha al fons del fons dels seus ulls? Se'n van, els espera l'escenari aquest 28 de novembre. Surto al carrer i penso en l'escenari meu, el de la vida, i en com val la pena ballar al ritme de les coses que venen. I arrambar-les al cos, i amb un gir a vegades més exacte, a vegades més maldestre, anar a llocs desconeguts.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=1NuHNcqmUA>

Sobre la bellesa (<https://mercatflors.cat/espectacle/sobre-la-bellesa/>)

Al Mercat de les flors, del 28 de novembre a l'1 de desembre.

Aquesta obra de dansa està centrada en l'energia i les possibilitats de moviment dels cossos de gent que ha arribat als setanta anys.

Idea original i direcció: Tomàs Aragay

Composició musical i interpretació: Agustí Fernández

Interpretació musical: Jordina Millà

Assistent direcció: Sofia Asencio

Intèrprets: Iñaki Arregui, Salvador Baena, Maria Teresa Fors, Constantina Puche, Antonio Ramírez, Eulàlia Sariola, Andreu Teixidor, Mª Lluïsa Torras, Mercè Vallverdú.

Aquest espectacle forma part de la Constel·lació Societat Doctor Alonso.

